

til at foretage dem. Dette gjælder om Endringen under Nr. 1 og Endringen under Nr. 3, hvorved § 4 skulde udgaae, og ligeledes Endringen under Nr. 4. Det synes mig, at disse Endringer ere saa lidet væsentlige, og at det, som Landsthinget har sat ind, er saa klart, at man virkelig overmaade godt kan bruge Loven saaledes, som den er kommen til os fra Landsthinget uden disse Endringer. Derimod er der i Forslaget under Nr. 2 en virkelig Realitetsændring; men jeg maa tilstaae, at jeg har ikke kunnet blive overbevist om, at den er rigtig, selv efter den høitærede Justitsministers Udtalelse. Jeg seer ikke Andet, end at det virkelig kan hændes, at der kan være Anliggender, med Hensyn til hvilke det er tvivlsomt, hvorvidt de uheldige vedrøre Island eller Danmark. Der staaer i Forslaget under Nr. 2, at, naar der opstaaer Tvivl om, hvorvidt en Sag vedrører Islands særlige Anliggender alene, kan den endelige Afgjørelse kun skee ved en gennem Rigsdagen vedtagen Lov; men nu kommer der et Tilfælde, hvor der ikke blot er Tvivl, men hvor der er al Grund til at sige, at Sagen spiller paa det Omraade, at den haade vedrører Danmark og Island; hvad er da naturligere for dette Tilfælde end at fastsætte en simpel og correct Fremgangsmaade, noget ganske Egnende som det, vi have haft i andre Forhold af den Natur, f. Ex. da Grønland og ligeledes de vestindiske Forhold hørte haade under Rigsdagen og Rigsrådet? Da maatte begge give Samtykket, og blev der foretaget en Forandring i den ene Afdeling, saa maatte Sagen vende tilbage til den anden, der først behandlede den, for at faae Sanction. Her kan jeg ikke see Andet, end at det kunde saare Islænderne, naar man Intet vilde bestemme for det Tilfælde, at en Sag vedrørte saavel Danmark som Island, men i Praxis vilde lade Rigsdagen afgjøre Spørgsmaalet ved en Lov. Naar Islænderne mene, at en Sag hører under Althinget og Rigsdagen mener, at den hører under Rigsdagen, saa bør Regjeringen, naar Paastanden fra begge Sider har en Berettigelse, forelægge Sagen for begge Forsamlinger; det tilsiger sunde constitutionelle Regler, og, dersom den sidste For-

samling, der behandler Sagen, foretager Forandringer deri, saa vender den tilbage til den Forsamling, der først har behandlet den. Dersom det virkelig er saaledes, som den høitægede Justitsminister bemærkede, at, naar man har afgrændset saaledes, som man her har gjort, saa opstaae ikke saadanne Tilfælde — dersom dette virkelig i Tidernes Løb skulde vise sig, ja, saa bliver jo denne Bestemmelse overflødig, men det er jo virkelig overmaade vanskeligt idag at sige, om der ikke kan indtræde Tilfælde, hvor der opstaaer en saadan Conflict, og hvor man maa sige, at der i alt Fald er Meget, der taler for, at en Sag hører haade under Rigsdagen og Althinget. Og hvorfor vil man da ikke vælge den Fremgangsmaade, som i saa Fald er den naturlige? Med Hensyn til Hovedforslaget angaaende den finantsielle Ordning, da kan jeg ikke negte, at jeg i Virkeligheden samstemmer med den Opfattelse, der har gjort sig gjældende i det andet Thing, nemlig at det overordentlige Bidrag kunde blive noget større, og det, vi kalde det faste, noget mindre. Det er efter alle Forholds Natur virkelig det Naturlige og Correcte, at man giver Island Tid til at udvikle sine Resourcer, og at det overordentlige Bidrag derefter efterhaanden bliver mindre, men at det i Begyndelsen er større, da Trangen er større. Jeg maa imidlertid tilstaae, at det har en stærk Indflydelse paa min Afstemning i denne Sag, naar den høitægede Justitsminister siger, at det er ham en Umulighed at gennemføre Loven overfor Island, medmindre vi gaae ind paa Udvalgets Forslag. Det glæder mig, at den høitægede Justitsminister forsaavidt har forandret sin Anskuelse, som han, hvis jeg ikke feiler ved Sagens tidligere Behandling udtalte, at ogsaa det daværende Forslag, som stemmer med det nu foreliggende, ikke var egnet til at bringe en Overenskomst istand; jeg troer, det var hans Ord. Hvis man imidlertid kan komme tilrette med Island, og vi virkelig kunne opnaae at faae dette Forhold engang ordnet, saa troer jeg ikke, vi skulle tage os det nær, om vi virkelig skulle give nogle Tusind Rbd. mere til disse gode islandske Diplomater, som de virkelig have været; naar de kunne føle sig tilfredse dermed, og det kan